

Vyjádření vedoucího diplomové práce

Daniel Razím: Divadlo poezie?

95 stran, 22 příloh

Daniel Razím se pohybuje už několik let na pomezí divadla a přednesu, a tak není překvapením, že si za téma své magisterské práce zvolil zkoumání fenoménu, který bývá v našich končinách nazýván od 50. let 20. století divadlo poezie.

Práce Daniela Razíma je z větší části založena na shrnování různých názorů na divadlo poezie. Je však třeba ocenit, že se autor nespokojuje pouhou kompilací, ale shromážděné výroky, úvahy, pokusy o definici atp. komentuje a zaujímá k nim vlastní stanovisko s ambicí najít definici tohoto druhu jevištní produkce. Na pomoc si v druhé části své práce bere i exkurz do minulosti, v němž se opírá zejména o disertační práci Miroslava Kovářika a zcela logicky o materiály Vítězslavy Šrámkové a Aleny Zemančíkové, a při mapování dosud nezpracovaného vývoje divadla poezie v posledním období vychází z článků o Wolkrových Prostějovech zejména v *Amatérské scéně*. Výsledek svého pokusu jednoznačně definovat divadlo poezie promítnul autor už do titulu své práce, když ho opatřil výmluvným otazníkem, protože v závěru, formulovaném v poslední kapitole, na jednoznačnou definici rezignuje: „Vystihnout podstatu tohoto druhu divadla je velmi obtížné. K vysvětlení co je to DP, k objasnění jeho charakteristiky, k jeho vymezení, a obhájení druhové samostatnosti je zapotřebí mnoha pracně hledaných slov, a přesto je téměř vždy možné ještě něco zpochybnit, dodat, rozvést a upřesnit. Málokdo má proto s pojmem spojenou konkrétní jasnou představu.“ (s. 80) Přesto pokládám pokus Daniela Razíma prozkoumat tento jev, který nepochybně patří k české divadelní kultuře 20. století, ať už má jakoukoliv podobu, za užitečný a za svým způsobem inspirativní podnět do další diskuse. (Řešení asi nebude v tom vnímat divadlo poezie jako samostatný umělecký druh, ale zkoumat ho jakožto *divadlo*, protože produkce, které jsou touto nálepkou označovány, jsou svou podstatou *divadelními inscenacemi*, v nichž se „pouze“ specifickým způsobem pracuje s textovou složkou – jak to ostatně Daniela Razím na několika místech sám naznačuje.)

Diplomová práce nevznikala jednoduše. V první fázi měl Daniel Razím tendenci spoléhat se jen svoje vlastní zkušenosti a úvahy a na velmi omezený a také jednostranný okruh literatury (první verze byla opřena skoro výhradně o disertaci M. Kovářika), a docházel tak někdy až k násilným, krátkým spojením anebo formuloval apriorní závěry, založené někdy jen na pocitech a dojmech. Oceňuji, že v další práci vzal diplomant do „hry“ další zdroje a sekundární literaturu včetně časopiseckých článků a příspěvků ve sbornících, svůj záběr rozšířil a podložil konkrétním materiálem (vyjádřeními a stanovisky různých teoretiků, kritiků, porotců a lektorů a také konkrétními inscenacemi) a pokusil se tento mnohdy nepřehledný materiál analyzovat a interpretovat – i když stopy po některých krátkých spojeních v textu zůstaly (např. příliš zjednodušené přirovnávání divadla poezie k orientálnímu divadlu nebo podobně zjednodušené srovnávání existence divadla poezie v současnosti a přežívání surrealismu až do dnešní doby). Obsáhlé citace, kterými je text práce prostoupen, mají proto v takto koncipované práci svoje opodstatnění, protože s nimi autor pracuje jako s materiálem svého zkoumání, vzájemně je smysluplně konfrontuje a komentuje.

Osobně mám za to, že by bylo možné a užitečné rozšířit a prohloubit pasáž o potenciálu divadla poezie pro dramatickovýchovnou práci s dětmi a mladými lidmi, ale je pravda, že by tím práce narostla o další obsáhlou kapitolu.

Předložená práce Daniela Razíma splňuje požadavky kladné na magisterskou práci. **Doporučuji ji k obhajobě** a předběžně navrhuji klasifikaci B.